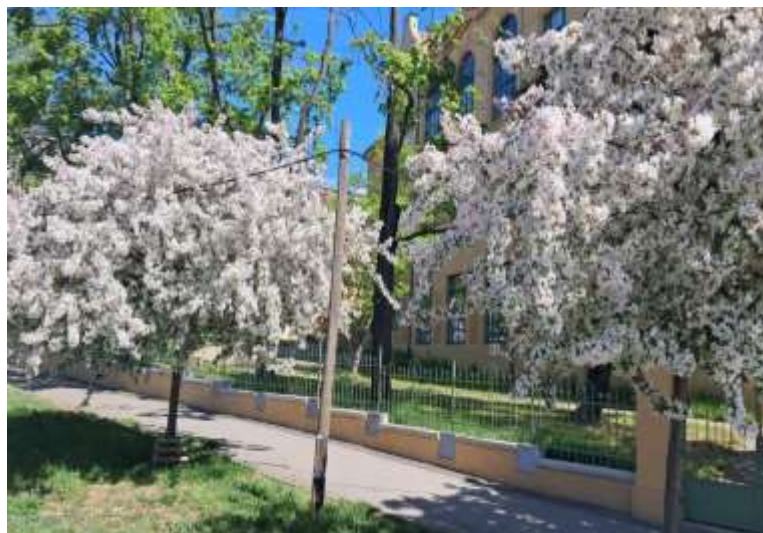


Bylo nás pět...aneb strašnické kolečko

Lepší název, než vypůjčit si jej od Karla Poláčka, by pro dnešní vycházku snad ani nešlo vymyslet. Petra Bajzu by asi nebavilo honit se v sobotu od stromu ke stromu za nějakou roubovanou třešňí, i kdyby byla sebehezčí. Jenomže, sakury jsou trochu nevypočitatelné, záleží na počasí, ne a ne rozkvést a potom to jde ráz na ráz. A stejným tempem to pokračuje, počkáte na pěkné počasí a růžové okvětní lístky jsou potom všechny na zemi jako po „božím těle“. Zbydou vám jen oči pro pláč, moc si tedy vybírat a čekat nelze.

Sešlo se nás pět u metra Strašnická a máme před sebou „starou školu“. Ta byla postavena v secesním slohu podle návrhu architektů **Domka a Belady v roce 1909**. Několik let jsme kolem školy chodili při našich vycházkách. Byla za plechovou ohradou a pod lešením, rekonstruovala se. Trvalo to dlouho, celé tři roky, výsledek ale stojí zato. Vidíte ji na našich obrázcích, krasavici, v záplavě třešňových květů z jedné strany a z druhé v zeleni pomalu rašících javorů. Pořádila je Lýdie, jako ostatně všechny další fotografie pro tuto kroniku.



Dnes je to **Základní škola ve Strašnicích** a dobrého půl roku již tady probíhá normální vyučování. Škola byla v r. 2014 prohlášena kulturní památkou. Proto byla budova citlivou rekonstrukcí uvedena do původního secesního stylu. Uvnitř je to však moderní škola pro jednadvacáté století, bezbariérová, vybavená moderní technologií, tělocvičnou, kuchyní s jídelnou připomínající spíše hotelovou restauraci. Nic si nevymýšlím, účastnili jsme se s Terezou Noskovou 1. 9. 2025 jako bývalí žáci slavnostního otevření školy s kompletní prohlídkou.

My jsme dnes ale přišli **obdivovat** rozkvetlé sakury. Tak školu ještě neopustíme, kde jinde začít, než právě tady, na začátku aleje téměř kilometr dlouhé. Trochu budeme opisovat od Japonců. U nich doma, v době květenství sakur, nastává hotová mánie a začínají **slavit svátek Hanami – obdivování květů sakur**. Samotný květ mají za symbol. Jednak je to symbol pomíjivosti života, vždyť jsme na tom jako ty květy, jsme tady na tom božím světě jenom na skok. Další symbol je příchod jara, sakury rozkvetou, jaro je tady a Japonci to mají dobře vymyšlené, s jarem čekají dobu hojnosti a často i bohatství. Poslední symbol je láska, nejen ta milenecká, ale i láska k bližnímu, ke zvířatům a vůbec k přírodě. Lásku rozdávat, ale umět i přijímat. Pojďme si tu nádheru prohlédnout.



Shodli jsme se na tom, že tyhle symboly nejsou vlastně nic výlučně japonského, naše vycházka se přece může nést ve stejném duchu. Tak tedy **svátek Hanami** můžeme slavit klidně i my ve Strašnicích. Když budeme ty květy hodně obdivovat, třeba se dočkáme té hojnosti nebo dokonce bohatství a když ne, zbyde na nás alespoň ta láska.



Skoro kilometr dlouhá sakurová alej zdobí komunikaci mezi sídlištním celkem **Solidarita a V Rybníčkách**. Není tady ale sama. Téměř rovnoběžně s ní cílí ke kruhovému objezdu javorová, Jiráskova alej. Obešli jsme kruhový objezd a jdeme východním směrem po druhé straně komunikace. Tady, podle mohutných růžových sakur je třetí alej. V roce 2018 tady bylo vysazeno 24 lip malolistých ke stému výročí založení republiky. Daly základ, spolu s okolním stromovím „Aleji Republiky“.



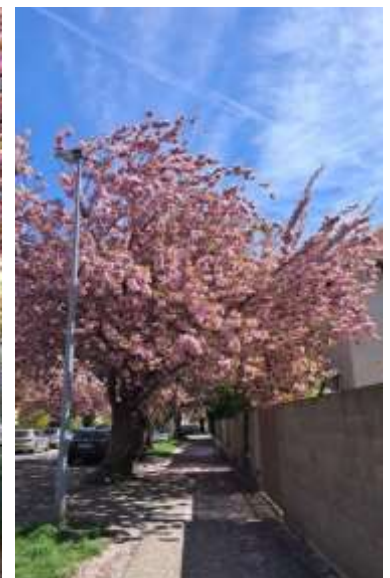


Tři aleje, každá jiná, jsou za námi a nyní procházíme parkem **Na Solidaritě**. Ten byl založen již při stavbě sídliště ve „**Dvouletce**“. Je to více jak 70 let. Park je nyní po rekonstrukci, mnoho stromů je ale původních, letité sakury, jehličnany a další listnáče. Na okraji parku je také původní **Strašnické divadlo** a v čele parku při Černokostelecké ulici je plastika „**Výhonky v parku**“. Kovovou plastiku vytvořil v roce 1975 neznámý autor. Anonymním tvůrcem byl Pavel Jelínek.



Přešli jsme rušnou Černokosteleckou ulici, využili přechod a jdeme severním směrem. Tady, za hradbou několikapodlažních domů se ukrývá prvorepublikový soubor vilek Zborov. Na mapě jej nenajdete, jsou to prostě Strašnice. A na mapě nenajdete ani mohutné sakury sázené spolu s okrasnými hlohy před více jak padesáti lety téměř do všech ulic tohoto souboru.

Prošli jsme několik ulic pod malešickým svahem k ulici **V Úžlabině**. Nad námi je ledaco zajímavého. Třeba zrekonstruovaná poliklinika Malešice, výškové stavby, bytové i hotelové, míří k nebi, výš a výš.



I my vystoupáme trochu výš, podívat se na to. Jsme dole pod budovou výškového hotelu. Po náročné rekonstrukci se z původní ubytovny stal více jak dvacetipatrový tříhvězdičkový hotel s názvem **Hotel AO Prague RHEA Praha** se 440 pokoji. Dole u jeho vchodu je něco co **v Praze jinde nenajdete**.



Je to **originální fragment Berlínské zdi**, která v letech 1961 až 1989 rozdělovala Berlín a vytvořila přísně střeženou hranici mezi západem a východem. Tento betonový fragment, tvoří u nás v Praze jediný památník, připomínající **rozdělení Evropy a pád železné opony**.

Jde o zhruba čtyři metry vysoký a přes metr široký segment z původní betonové bariéry. Na přední straně je vyobrazen portrét **Hanse-Dietricha Genschera**, tehdejšího západoněmeckého ministra zahraničí, který sehrál klíčovou roli v událostech roku 1989. Přes tvář Genschera je namalovaná česká vlajka. Zadní stranu zdobí malby ikonických berlínských památek, jako je Braniborská brána, náměstí Alexanderplatz nebo věž Berliner Fernsehturm. Kresby zhotovili berlínští umělci.

Přesunuli jsme se na zatravněný svah proti hotelu. Tady stojí v parku, na rozhraní Strašnic a Malešic abstraktní pískovcový pomník.



Pomník připomíná **československou horolezeckou výpravu**, která zahynula pod lavinou ledu a kamení v peruánských Andách pod horou Huascarán 31. května 1970. Mezi patnácti oběti byli i **fotograf Vilém Heckel a sochař Valerián Karoušek**. Památník od **akademického sochaře Miloslava Hejného** má připomínat horu nebo orla a navozovat pocit padající masy. Materiál je hořícký pískovec.



U pomníku na malešicko-strašnické stráni bylo naše poslední zastavení. Vydali jsme se sídlištěm a parkem s dětskými hřišti, zpět k metru Strašnická. Tam jsme za pěkného jarního počasí **to strašnické kolečko uzavřeli**.

Ve Strašnicích v sobotu 25. dubna 2026, vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek, zajímavé fotografie nafotila Lýdie Stoupová.

